



תת"ע 8229/12/19 - מדינת ישראל נגד כחילי סעאידה ח'אלד כחילי סעאידה ח'אלד

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 8229-12-19 מדינת ישראל נ' כחילי סעאידה ח'אלד
תיק חיצוני: 11250442800

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	כחילי סעאידה ח'אלד כחילי סעאידה ח'אלד

החלטה

בפני בקשה לבטול פסק דין שניתן בהיעדר ביום 9.3.20 בגין עבירה בניגוד לתקנה 313(א) (ד) לתקנות התעבורה. המאשימה מתנגדת לבקשה.

לאחר עיון בבקשה ובתגובה לא מצאתי צידוק לקיום דיון במעמד הצדדים.

המבקש טען כי בתום לב סבר כי מדובר בדוח הנוגע לעבירה מסוג ברירת משפט, בצידה קבע המחוקק אך קנס, שמסרה למעסיקתו (חברת הובלות) לטיפול. עוד טוען כי הטעות נובעת מכך שבאותו מועד גם קיבל דוח נוסף מסוג ברירת משפט.

עוד נטען כי המבקש כופר בעבירה וכי יגרם עיוות דין אם פסק הדין שניתן בהיעדר לא יבוטל.

הוסיף ב"כ המבקש וטען כי למבקש נודע על גזר הדין אך ביום 30.11.20 במסגרת דיון בתיק תעבורה אחר.

ב"כ המבקש היפנה גם לסעיף 95 לחסד"פ וטען כי היה על בית המשפט לשלוח הזמנה לדיון גם לב"כ.

דין הבקשה להידחות.

סעיף 130 לחסד"פ קובע את הכללים להגשת בקשה לבטול פס"ד שניתן בהיעדר [עין גם עמדת בית המשפט עליון ברע"פ 1044/17 הרון נ' מדינת ישראל].

השיקולים הנוגעים להגשת בקשה לביטול פס"ד שניתן בהיעדר והתכלית שבבסיס סעיף 240 לחסד"פ, נדונו ע"י בית



המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ מ"י, ורע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ. סאלם (25.3.18).

הדוח שהמבקש קיבל מהוה כתב אישום והזמנה לדין על גביו מופיע מועד הדיון אליו הוזמן.

אין סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות (ע"י: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ מ"י).

הנאשם לא התייצב לדיון ועל כן נשפט בהיעדר מכוח סעיף 240 לחסד"פ.

העובדה שהמבקש סבר כי מדובר בדוח המחייב אך תשלום קנס אין בה כדי לסייע לו.

גם הטענה כי מסר את הדוח לטיפול מעסיקתו לא מועילה מה גם שהמעסיקה לא אמורה לשלם קנס פלילי במקום העבריין.

יתר על כן גם אם היה מדובר בטעות בתום לב אין בכך כדי להביא לביטול הרשעה כך נקבע לא אחת ע"י בית המשפט העליון כשהועלו טענות על טעויות שונות בתום לב [רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ מ"י, רע"פ 3313/17 מוחמד עאסלה נ. מ"י, (27.4.17)].

גם הטענה כי היה על בית המשפט לשלוח הזמנה גם לב"כ דינה להידחות, על כך עמד בית המשפט המחוזי לא אחת כך למשל בעפ"ת 54478-01-20 מגיס משה מאור נ' מדינת ישראל (01.5.20) (שם הנאשם ביקש, כי בעת שליחת הזימון ישלח העתק לב"כ. הזימון נשלח רק לנאשם, ניתן פס"ד בהעדר. נקבע כי הוראות סעיף 95(א) לחוק ותקנה 20 חלות רק בכתבי אישום רגילים ולא בעבירות קלות בתעבורה בהם חלים ס' 130 ו-240 לחסד"פ, מה גם שדובר על דיון ראשון בו לבית המשפט לא היה מידע בדבר ייצוג הנאשם).

המבקש טוען כי נודע לו על גזר הדין אך ב 30.11.20, טענה תמוהה כאשר מתיק בית המשפט עולה כי גזר הדין נשלח עוד ביום 12.3.20 לתיבת הדואר שלו.

לגופו של ענין, המפורט בבקשה דנן אינו עונה לדרישות הפסיקה.

כפירה כללית וגורפת בשלב הנוכחי, אין בה כדי אין בה כדי להביא לבטול הרשעה ולהניע את ההליך הפלילי מחדש.

אין הגנה לגופו של ענין.

אין עיוות דין.

העונש שהוטל הולם את העבירה וחומרתה אך נוטה לחומרא בהתחשב בנסיבות עושה העבירה.

המבקש בעל 150 הרשעות נכון למועד גזירת הדין **כאשר 14 מהן דומות.**

עמוד 2



מדובר בנהג רצידיביסט המהווה סכנה לציבור ואך חסד נעשה עימו שלא הוטלה עליו פסילה בפועל (בין היתר בשל הפרובלמטיות הכרוכה בעבירה אלא שהנאשם לא יכול לטעון כי לא ידע ולא מודע לאיסור שבחוק, כאשר **פעם אחר פעם** חוזר ונוהג ברכב, שאורכו הכולל עולה על המותר ברישיון הרכב. המבקש חסר תום לב גם בעניין זה.).

הבקשה נדחית.

חסד נעשה עם המבקש שלא מוטלות הוצאות בגין הבקשה.

ניתנה היום, ה' שבט תשפ"א, 18 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.